

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Y. H.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2023 č. j. CPR-34963-8/ČJ-2022-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-299937-17/ČJ-2021-000022-SV ze dne 27. 9. 2022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že Ministerstvo vnitra uplatňuje zcela odlišnou argumentaci v řízení o správním vyhoštění oproti řízení o udělení mezinárodní ochrany, zatímco v řízeních o mezinárodní ochraně vcelku masivně uděluje cizincům doplňkovou ochranu, tak v řízení o správním vyhoštění zcela konfliktně dochází k opačným závěrům. V azylových věcech neodkazuje na individuální okolnosti projednávané žádosti, nýbrž na zcela obecnou politickou a bezpečnostní situaci v Bělorusku. Odkázal na rozhodnutí ministerstva, ze kterého citoval: „*„...ačkoliv jmenovaný nepatří k předním představitelům běloruské opozice, členům ozbrojených složek, které se proti státním orgánům postavili nebo k přímým účastníkům demonstrací a prokazatelně se ve vlasti od roku 2017 nenachází, nelze aktuální bezpečnostní situaci a poměry v Bělorusku považovat za natolik uspokojivé, aby umožňovaly jeho bezpečný návrat do vlasti. Vzhledem k velké části neadresnému, a tudíž nepředvídatelnému postupu běloruských bezpečnostních složek vůči účastníkům jakýchkoliv protestních akcí namířených proti vyhlášení znovuzvolení Lukašenka běloruským prezidentem, nemůže správní orgán učinit závěr o bezpečném návratu jmenovaného zpět do vlasti. I když zmíněné činnosti dotyčného před a po odchodu z vlasti nebyly samy o sobě shledány jako azylově relevantní a nebyly ani schopny naplnit kritérium vážné újmy, ve vzájemné souvislosti se současným děním v Bělorusku je správní orgán zhodnotil jako významné a s ohledem na tyto důvody přistoupil k udělení doplňkové ochrany.“* Podle žalobce Ministerstvo vnitra dochází v azylových řízeních k závěrům, že cizinec, jehož situace není azylově relevantní, nemůže vycestovat z důvodu objektivní situace v Bělorusku, zatímco v řízeních o správním vyhoštění namítá nedostatek individuálního nebezpečí.
3. Měl za to, že ani v nově vydaném závazném stanovisku Ministerstvo vnitra České republiky nereagovalo na jeho námitky, přičemž žalovanému nezbylo než se řídit stanoviskem, které je však v rozporu s rozhodovací praxí Ministerstva vnitra České republiky a také v rozporu s tím, že se od doby vydání citovaného rozhodnutí (které bylo vydáno ještě před válkou na Ukrajině) situace v Bělorusku setrvale zhoršuje.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-299937-/ČJ-2022-000022 ze dne 14. 9. 2022, podkladové materiály, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-299937-7/ČJ-2022-000022-SV ze dne 14. 9. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-299937-8/ČJ-2022-000022-SV ze dne 14. 9. 2022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS54843 ze dne 15. 9. 2022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-299937-17/ČJ-2022-000022-SV ze dne 27. 9. 2022, odvolání žalobce ze dne 7. 10. 2022, závazné stanovisko ministra vnitra č. j. MV-185038-2/OAM-2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-34963-8/ČJ-2022-930310-V236 ze dne 18. 1. 2023.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 9. 2022 v 08:00 hod. se dostavil na oddělení cizinecké policie cizinec, který předložil cestovní doklad č. MC22693001 s žádostí o vyřešení pobytové situace. Cizinec byl ztotožněn jako žalobce. Předložil písemnou žádost o zahájení řízení o správním vyhoštění s konstatováním překážky ve vycestování. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce na území pobýval na výjezdní příkaz č. Ga0280427 platný do 12. 9. 2022, z tohoto důvodu vzniklo podezření, že ode dne 13. 9. 2022 pobývá na území nelegálně.
9. Při výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 9. 2022 žalobce správnímu orgánu sdělil, že na území schengenského prostoru přicestoval dne 8. 1. 2020 přes Polsko. Byl si vědom toho, že na území České republiky pobývá neoprávněně, přicestoval za účelem studia, které ale nedokončil. V České republice pracoval, peníze mu poskytují přátelé a rodiče. Uvedl, že nemá prostředky na vycestování, v domovském státě se může vrátit k rodičům, kteří mu poskytnou zázemí. Nemá žádnou překážku ani důvod, proč by nemohl vycestovat z České republiky do Běloruska, ale vracet se tam nechce, protože je to pro něj nebezpečná země. V Bělorusku mu hrozí uvěznění.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-299937-17/ČJ-2022-000022-SV ze dne 27. 9. 2022 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 7. 10. 2022 odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
13. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při*

vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.

14. Podle ust. § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci, zda vycestování cizince je možné, podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva.
15. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)
17. Žalobce v žalobě nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Běloruské republiky. Žalobce sám při svém výslechu účastníka řízení do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Běloruska vycestovat, žije tam s rodinou. Bez jakéhokoli bližšího odůvodnění pak uvedl, že se vracet nechce, protože mu hrozí uvěznění. Teprve v odvolání, které podal prostřednictvím svého právního zástupce, počal namítat, že do Běloruské republiky nemůže vycestovat z důvodu konfliktu na Ukrajině a související přípravy mobilizace.
18. Žalobce v žalobě namítal, že existují překážky jeho vycestování do země původu. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány při posuzování možného naplnění skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS54843 ze dne 15. 9. 2022 a závazného stanoviska ministra vnitra č. j. MV-185038-2/OAM-2022 ze dne 29. 11. 2022. V závazných stanoviscích jsou uvedeny podklady, ze kterých správní orgán, který je vydával, vycházel. Závazná stanoviska, včetně podkladů, na základě kterých byla vydána, jsou součástí spisového materiálu. K otázce využitých podkladů soud shledal, že správní orgány si obstaraly dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací z respektovaného, nezávislého a nestranného zdroje. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti je možné, stejně tak následně ministr vnitra. Z uvedeného vyplývá, že závěr je v závazném, stanovisku dostatečně odůvodněn a podložen aktuálními zprávami. Žalobce přitom dle soudu neuvedl ani v žalobě žádné skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit závěr žalovaného, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. V azylovém rozhodnutí Ministerstva vnitra, na které odkazoval žalobce v žalobě, se zjevně jednalo o osobu, která byla alespoň do jisté míry politicky aktivní nebo se účastnila nějaké

formy protestů. Z citace uvedené v žalobě [*Vzhledem k velké části neadresnému, a tudíž nepředvídatelnému postupu běloruských bezpečnostních složek vůči účastníkům jakýchkoliv protestních akcí namířených proti vyhlášení znovuzvolení Lukašenka běloruským prezidentem, nemůže správní orgán učinit závěr o bezpečném návratu jmenovaného zpět do vlasti. I když zmíněné činnosti dotyčného před a po odchodu z vlasti nebyly samy o sobě shledány jako azylově relevantní a nebyly ani schopny naplnit kritérium vážné újmy, ve vzájemné souvislosti se současným děním v Bělorusku je správní orgán zhodnotil jako významné a s ohledem na tyto důvody přistoupil k udělení doplňkové ochrany.* (podtržení přidáno soudem)] je zřejmé, že v případě posuzovaném ministerstvem žadatel o azyl vykonával jakousi blíže nespecifikovanou činnost, která v souvislosti se situací v Bělorusku byla dostatečná pro udělení doplňkové ochrany. Nelze tak souhlasit s tvrzením žalobce, že by Ministerstvo vnitra udělovalo doplňkovou ochranu bez odkazu na individuální okolnosti. V případě přezkoumávaném před zdejším soudem žalobce v provedeném výslechu pouze uvedl, že mu hrozí uvěznění, a to bez jakékoliv bližší specifikace důvodu, pro který by mu uvěznění mělo hrozit. Žalobce svou výpověď nastavuje rámec pro vypracování závazného stanoviska a Ministerstvo vnitra z něj plně vychází. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádný důvod, pro který by měl být v zemi původu uvězněn, tak k danému tvrzení nebylo možné přihlížet. Důvod pro své uvěznění neuvedl ani v podaném odvolání. V postupu Ministerstva vnitra České republiky tak zdejší soud neshledal pochybení, neboť nevybočuje z ustálené praxe, jak tvrdí žalobce, ale posuzuje všechny případy shodným či obdobným způsobem.

19. Jestliže tedy správní orgány v projednávané věci ze závazných stanovisek při svém rozhodování o vyhoštění žalobce vycházely, postupovaly dle názoru soudu v souladu se zákonem, když uvedly, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců a vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti je možné.
20. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. března 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně